

Sundhedsraad, og i Dag have vi til Behandling en Sag, der hænger sammen dermed, nemlig Apotekervæsenets Ordning. Det er jo et Spørgsmaal, der har en ikke ringe Interesse for Befolkningen, og det ses ogsaa af, at Regeringen har fundet sig foranlediget til at nedsætte en Kommission til at tage hele dette Forhold under Overvejelse. Udvalget mener, at det forelagte Forslag langt fra tilfredsstillende, hvad man efter vor Opfattelse og Erfaring kan forlange paa dette Omraade. Vi behøve ikke at gaa længere end til § 1, hvor der staar, at for at opnaa Bevilling til Drift af et Apotek, „i hvilken Henseende det i øvrigt har sit Forblivende ved de hidtil herom gældende Regler“, for at sige os selv, at naar de hidtil gældende Regler skulle gælde for Fremtiden, er der ikke meget nyt ved Forslaget, og det bekræfter sig ogsaa, naar man læser Forslaget igennem. Der gives nogle Bestemmelser om, at der ikke maa være Hjelpeapoteker, at de, som drive et Apotek, selv skulle være Apotekere, og endelig er der Bestemmelsen om den Fond, der skal bruges til Apotekerrenker og i visse Tilfælde til Apotekere selv. Det er ikke det, vi fra Folketingets Side have ønsket med en Apotekerreform, der skulde mere til. Vi i Flertallet have derfor lavet en Betænkning, i hvilken vi antyde, hvad vi ønske, naar vi skulle have en Lov om Apoteker, der kunde tilfredsstille Befolkningens Krav. Der er her et Forhold, der altid kommer til at spille en Rolle som en Mur, man løber Panden imod, naar der er Tale om at gøre noget ved Apotekervæsenet, det er de reelle Apotekerprivilegier, for ikke at tale om de personlige Apotekerprivilegier. Vi kunne fra Flertallets Side ikke paa nogen Maade indrømme, at det er nogen saa stor Hindring, som det lader til at være for Administrationen. Disse reelle Apotekerprivilegier give nemlig en langt mere tvivlsom Ret end mange af de Rettigheder, som Medborgere have mistet i tidligere Tid. Det er meget tvivlsomt, hvorvidt det virkelig kan oplyses, at disse Privilegier give en juridisk Ret. Vi have jo i Rigsdagen sammen med Administrationen tidligere uden videre og ved et Pennestrøg ophævet Rettigheder, som andre Statsborgere havde. Jeg kan for mit personlige Vedkommende huske, hvorledes det gik med Møllernæringen. Det varede kun nogle Aar, saa maatte Møllerne finde sig i, at der oprettedes saa mange Møller, man vilde. De maatte se at benytte deres Ret i den Tid, det ikke kunde ske, thi bagefter kunde de ikke benytte den, og jeg tror, at noget lignende

er sket for Bryggernes Vedkommende. I den Kommissionsbetænkning, der har foreligget Tinget, er det navnlig fra Mindretallets Side blevet stærkt fremhævet og begrundet, at over for disse Apotekere behøver man ikke at gøre saa mange Kunster og Krumspring, som det lader til, at Administrationen føler sig forpligtet til at gøre. Der er ikke Tale om, at vi ville gaa nogen Mands Ret for nær eller anbefale at gøre det. Vi kende jo godt den Grundlovsparagraf, der siger, at vi kunne ikke uden videre tage Rettigheder fra Statsborgere, men det maa aldrig glemmes, naar der er Tale om dette Forhold, hvorledes Kommissionens Opfattelse er af de reelle Apotekerprivilegier. Der komme disse Apotekere og fortælle os, at deres Privilegier ere 15 Millioner Kroner værd, og at deres Bygninger og Varelager ere 10 Millioner værd, saa at naar der skulde være Tale om at gøre noget over for dem, maatte Statskassen først ud med 25 Millioner Kroner, men det kan der aldrig være Tale om, naar deres Ret i allerbedste Tilfælde ikke er anderledes, end at Regeringen kan oprette saa mange Apoteker, den vil. Det er klart, at saaledes er Forholdet. Ganske vist anke vi over, at der er for faa Apoteker, men naar vi ville have, at vor Kritik skal have Betydning, maa vi ogsaa være billige og sanddru i vor Kritik, og det skal da indrømmes, at Regeringen i de senere Aar har oprettet flere ny Apoteker, men langt fra efter den Maalestok, som vi kunde ønske. Naar Forholdet altsaa er det, at disse reelle Apotekerprivilegiernes Indehaveres Ret, som er en væsentlig Hindring for at faa gjort noget betydeligt paa dette Omraade, ikke er anderledes end, at Regeringen kan oprette saa mange Apoteker, den vil ved Siden af deres — og at Forholdet er saaledes, maa alle indrømme, hvilken Side de end høre til — er det dog for galt, naar de brave Apotekere komme og fortælle os, at deres Privilegier ere 15 Millioner Kroner værd. Den Dag, vi have dobbelt saa mange Apoteker som i Øjeblikket, ere alle disse reelle Apoteker ikke paa nær det værd, som de ere i Øjeblikket, og der er ingen, der kan sige noget til, at Regeringen opretter det ene ny Apotek efter det andet.

Udvalgets Flertal mener ubetinget, at man end ikke har forsøgt at løse Spørgsmaalet om de reelle og salgbare Apotekers Ophør. Der var et Mindretal i Kommissionen, vor daværende Kollega fra Bogense, Provst Nielsen, som stillede et Forslag om at komme over hele denne Sag. Forslaget skal jeg ikke referere indgaaende, men